

РЕШЕНИЕ

№ 3656

гр. София, 21.07.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав, в публично заседание на 21.06.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря М. Къскатийска и при участието на прокурора Христозова, като разгледа дело номер **4753** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на М. М. К., гражданин на И срещу Решение № 208/11.05.2011 г. на П. на Държавната А. за бежанците при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като постановен в нарушение на материалния закон. Оспорва се изводът на административния орган, че не са налице материалноправни предпоставки за предоставяне на закрила на чужденеца. Твърди се, че той е бил отвлечен и жестоко измъчван от организацията „Армията на Махди”, което описал подробно при проведеното интервю. Изложени са доводи за нарушение на чл. 15, б. „в” от Директива 2004/38/ЕО. Посочено е, че ответника не се е съобразил с константната съдебна практика на ВАС, основана на решението от 17.02.2009 г. на Съда на ЕО по дело № С-465/2007 г. Жалбоподателят моли съда да отмени оспореното решение. В съдебно заседание се представлява от адв. Н.

Ответната страна – Председателят на Д. А. за бежанците при МС, чрез процесуалния представител юрисконсулт М, оспорва жалбата и изразява становище за законосъобразност на оспорения административен акт. Подробни съображения излага в писмен отговор.

Прокурорът при С градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд С.- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба вх. № 522 от 20.04.2010 г. по описа на ДАБ М. М. К., гражданин на И, е поискал закрила в Република Б. Чужденецът е потвърдил желанието си да получи статут в Република България и пред длъжностно лице на ДАБ с молба вх.№569 от 03.05.2010 г. на РПЦ-град С., на която дата чужденецът е регистриран с имената М. М. К., от мъжки пол, роден на 19.01.1987 г. в град М, И, гражданин на И, семейно положение: неженен, мюсюлманин- шиит, етническа принадлежност: арабин, ЛНЧ*. Личните му данни са установено по лична карта № 00457150(К-1), издадена на 02.02.2007 г. от Министерство на вътрешните работи на Република И. В хода на административното производство, молителят е представил и свидетелство за иракско гражданство №К/0006577 от 26.14.2005 г. Данните, че той подава първата си молба за закрила се потвърдили от проверката в системата Евродак.

На 03.05.2010 г. чужденецът е запознат чрез писмени указания на арабски език за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, и за неговите права и задължения, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци.

На 03.05.2010 г. на чужденеца е връчена покана за интервю за установяване самоличността, националността и маршрута на пътуване. Същото е проведено на 05.05.2011 г.

С решение № 1899/16.07.2010 г. на решаващ орган при ДАБ, връчено на М. К. на 20.09.2010 г., е образувано производство за предоставяне на статут в Република Б. На 29.09.2010 г. длъжностно лице от ДАБ, с участието на преводач от арабски език, е провел интервю с чужденеца, който изложил, че живее в област У, град Кут, бил безработен. Неговото семейство било известно като бивши баасисти. Чужденецът бил част от група млади хора, които ходили по заведения, пиели алкохол, говорили за И. Молителят предполага, че заради тези приказки за тях научили от Армията на Махди. Бил отвлечен през месеците януари и февруари 2007 г. Това се случило, когато излизал от казино, заедно с група от четири човека. Не знае къде са го завели похитителите, бил държан от тях седем дни. Измъчвали го, стреляли в краката му. След това го завели близо до квартала, където живее, и го оставили с вързани очи там. С помощта на хора се прибрал и отишъл в болница, където останал две седмици. След като излязъл от болницата се преместил в село, близо до град Номания, при негови чичовци. На 30.03.2010 г. молителят заминал за Т с паспорт и виза. Останал там от три до четири дни. На 02.04.2010 г. влязъл в Б, нелегално.

С докладна записка от 04.10.2010 г. директорът на РПЦБ - С. е уведомен, че въз основа на молба вх. № 569/03.05.2010 г. на М. М. К. е открито ускорено производство по предоставяне на статут. Поради изтичане на тридневния сок за вземане на решение и по силата на закона производството е преминало по общия ред.

Интервю с оспорващия е проведено и на 11.10.2010 г. от интервюиращ орган при ДАБ, в рамките на което той подробно разказал за причините да напусне И. Посочва че, е роден в град М, област У и там е живял. Учил е до шести клас, няма професия, безработен е. В И са останали да живеят майка му, двете му сестри и трима негови братя, живеят в град Номания, област У, при неговите чичовци. Съобщава, че имал брат, който е убит. Чужденецът разказва, че през м. януари или февруари 2007 г. бил отвлечен от Армията на Махди. Държали го една седмица, измъчвали го, били го,

простреляли го в крака, след което го освободили. Това отвличане било нещо като предупреждение за това, че е говорил против тази организация, че е бивш баасист, и че пиел алкохол. Когато го освободили, с помощта на други хора, го настанили в болница. След изписването от болницата се преместил в едно село до град Номания, дом номер четири. Там бил защитен от четиримата си чичовци. От неговите роднини само един брат останал в град Мофакие и бил убит през януари 2010 г. Последният не вземал нещата насериозно, затова останал в града, и го убили. Молителят се страхува да не убият и него. Още след инцидента бил решил да замине, но майката и братята му казали, че положението ще се подобри. Той чакал, но нямало промяна, и затова заминал. Тръгнал на 30.03.2010 г. с входна виза за Т, останал три дни в Истанбул. Запознал се с трафиканти и с тяхна помощ стигнал до Б. На 02.04.2010 г. влязъл в Б, нелегално.

Изготвено е становище рег. № УП-4295/15.10.2010 г. от интервюиращият орган, в което е мотивирано предложение да бъде отказано предоставянето на закрила, тъй като не е установено наличието на предпоставките по чл. 8 и 9 от ЗУБ.

Видно от представената по делото справка вх. № 448/27.01.2011 г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд“ на ДАБ, в Доклад на Конгреса на САЩ от декември 2009г., Министерството на отбраната на САЩ оценява положението в южните провинции като продължително стабилно, като отбелязва, че населението подкрепя инициативите на иракското правителство за поддържането на сигурността и ограничаването на беззаконията и насилието. Иракските сили за сигурност контролират шиитския юг, осигурявайки контрол над насилието. В резултат на военната офанзива и масирано присъствие на иракската армия от 2007 г. до сега ситуацията е значително стабилизирана.

С оспореното в настоящото производство решение № 208/11.05.2011 г. на П. на ДАБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че не са налице материалноправните предпоставки за представяне на статут на бежанец на чужденеца, тъй като не се установяват данни за наличието на основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група, нито за конкретна и реална опасност от тежки посегателства като смъртна заплаха, екзекуция, наказание или изтезание на кандидата. Изложени са аргументи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут, като е прието, че М. К. не е бил принуден да напусне И поради тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унизително изтезание, или наказание. Прието е, че не са налице и основание по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, поради липсата на тежки и лични заплахи по отношение на молителя.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 87 ЗУБ и е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Видно от изложените безпротиворечиво по време на интервютата обстоятелства, чужденецът е живеел в град Номания, област Уасит, южен И и бил отвлечен в началото на 2007 г. от Армията на Махди. Жалбоподателят излага предположение, че отвличането е било с цел предупреждение за това, че е говорил против тази организация, че е бивш баасист, и че пиел алкохол. Посочва, че по време на отвличането бил изтезаван, измъчвали го, били го, простреляли го в крака, след което

бил освободен. Тези обстоятелства не се оспорват от ответника, което е изрично заявено от процесуалния му представител в съдебно заседание, проведено на 21.06.2011 г. Чужденецът посочва, че единият от братята му е бил убит, а той и цялото му семейство се преместили в село до град Номания. Няма данни, чужденецът да е осъждан и арестуван в И, напуснал е родината си при спазване на установения ред - с виза за пребиваване в Т.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република Б се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Верен е изводът на интервюиращия орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение.

Жалбоподателят оспорва изводите на ответния административен орган за липса на материално-правни предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Съгласно посочената правна норма, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, представляващи: - смъртно наказание или екзекуция; - изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; - тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

По делото е доказано по несъмнен начин, че в началото на 2007 г. жалбоподателят е бил отвлечен от организацията „Армията на Махди”, през което време бил изтезаван - измъчвали го, били го, простреляли го в крака. Това обстоятелство е безспорно, с оглед мотивите в оспореното решение и изричното изявление в тази насока на процесуалния му представител в съдебно заседание, проведено на 21.06.2011 г. Административният орган е изложил мотиви, че с оглед дългия период между отвлечането – началото на 2007 г. и моментът на напскане на И, се налага изводът, че М. К. не е бил принуден да напусне И поради тежко посегателство като изтезание, или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. С оглед приетите по делото доказателства и изложените от чужденеца по време на проведеното интервю обстоятелства – след отвлечането се е преместил да живее при негови чичовци, които са го закриляли и е изчаквал положението в И да се подобри, както и действително дългият период между отвлечането и напускането на родината му, съдът приема за обоснован извода на решаващия орган, че чужденецът не е бил принуден да напусне И поради тежко посегателство. Макар и да е възможно посоченият инцидент с чужденеца през 2007 г. да е повлиял на решението му да напусне родината си, съдът намира, че не е налице пряка връзка между него и напускането на И след три годишен период - през 2010 г.

Според общоприетите критерии на Върховния комисариат за бежанците на ООН преценката за разрешаване на пребиваване на търсещи убежище граждани на И трябва да бъде строго индивидуална и да бъде съобразена с конкретните твърдения на

търсещия закрила и с обстоятелството от коя част на страната произхожда той. С Бележките на ВКБООН вх.№ 3447/15.09.2010 г. на ДАБ, е продължена приложимостта на Насоките от април 2009 г. за оценка на нуждата от международна закрила на търсещите закрила иракчани. От информацията в тях е видно, че независимо от положителното развитие в сферата на сигурността и на политическия фронт от 2007 г. насам, иракските власти все още не могат да осигурят на жителите на страната елементарна защита срещу повсеместното насилие и нарушаването на човешките права. Въпреки, че сигурността се подобрява, липсата на безопасност остава много реално притеснение за множество Б.. Целите на някои от проявите на насилие са иенно възвращенците. Така например, Мониторинга на закрилата, предприето от ВКБООН в периода м. 10 - 12.2008 г. показва, че завърналите се лица са подложени на безразборни отвлечения и задържания, особено в провинциите Б, Дияла, Киркук, Мутана, Нинева, Салах ал Дин и Уасит. С оглед тези констатации, ВКБООН е отправил препоръки относно политиката на завръщане, а именно: не бива да се връщат насила в И иракчани от петте централни провинции и принадлежащите към специфични, рискови групи от южните провинции и А Анбар, освен ако не искат да се завърнат доброволно, докато не настъпи момент на осезаемо подобрение в сигурността и ситуацията с човешките права; - когато се обмисля завръщането на лица, родом от южните провинции, за които не е установена нужда от международна закрила, ВКБООН препоръчва да се подхожда внимателно по отношение на равняващата се ситуация със сигурността в тези райони. Подробни съображения в тази насока са изложени и в публикуваните на интернет - страницата /електронен адрес: www.unhcr.org/ на ВКБООН доклади за обстановката в И. Обстоятелствата, свързани със ситуацията в страната на произход следва да бъдат отчетени от съда съобразно чл. 142, ал. 2 АПК.

От изложените обстоятелства, се обосновава извода, че в провинция Уасит, където жалбоподателят е роден и живял, не е налице сигурност и безопасност за гражданите на И, особено за възвръщенците. С оглед иложените факти, съдът намира, че е налице реална опасност от посегателства срещу М. К., която се основава на събития, настъпили преди напускането му на Ирак – отвлечение от Армията на Махди през 2007 г., така и на обстановката в провинция Уасит след напускането. В този смисъл съдът приема, че са налице предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. По делото не са представени данни и доказателства, които да обосновават извод, че търсещият закрила може да се премести в друга част на страната, където няма да е застрашен.

Гореизложеното се подкрепя от постановеното от Съда на Европейския Съюз (голям състав) решение от 17 февруари 2009 година по дело C-465/07 (Meki Elgafaji, Noor Elgafaji срещу Staatssecretaris van Justitie), по тълкуването и прилагането на член 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като Б. или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила, във връзка с член 2, буква д) от същата директива. Анализирайки сходна на разглежданата по настоящето дело обстановка, касаеща търсещи закрила граждани на И, съдът е постановил, че посочените по-горе норми от вторичното право на ЕС трябва да бъдат тълкувани по следния начин: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел

поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

В оспореното решение са обсъдени актове на съдилища в държави - членки по сходни казуси - конкретно решението на Висшия Трибунал на Обединеното Кралство от 22.09.2010 г. по жалбата на иракски гражданин, в което се приема, че степента на безогледно насилие, характеризираща настоящото състояние на въоръжения конфликт в И не е достигнал толкова висока степен, че да са нелице фактическите основания, които да предполагат, че всяко гражданско лице, което се завърне в И би било изложено на риск от тежки посегателства единствено и само поради неговото присъствие в страната. Цитатите от решението касаят цялостната обстановка в И, като не се излагат конкретни мотиви за ситуацията в провинция Уасит, където е живял жалбоподателят в настоящото производство. Административният орган не е обсъдил и данните за наличие на насилие, съдържащи се в Насоките от април 2009 г. за оценка на нуждата от международна закрила на търсещите закрила иракчани на ВКБООН – данни за нападения, задържания и отвличания на завръщащи се лица в някои от централните и южните провинции, сред които е и Уасит, както и отражението на тези данни спрямо търсещия закрила, с оглед извършеното спрямо него отвличане и изтезания през 2007 г. Предвид гореизложеното, съдът приема, че решение № 208/ 11.05.2011 г. в частта, с която е отхвърлено искането на М. М. К. за предоставяне на хуманитарен статут противоречи на материалния закон /чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ/, както и на преследваната от закона цел, поради което в тази част подлежи на отмяна. Преписката следва да бъде изпратена на П. на ДАБ за ново произнасяне по молбата на М. М. К., в съответствие с указанията по приложението на закона. Решението, в частта, с която е отказано предоставяне на статут на бежанец на жалбоподателя е законосъобразно, а жалбата в посочената част, следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд С.- град, I отделение, 3-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на М. М. К., гражданин на И, решение № 208/11.05.2011 г. на П. на Държавната А. за бежанците при МС, в частта, с която е отказано предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателя.

ИЗПРАЩА делото като преписка на П. на ДАБ за ново произнасяне по искането на М. М. К. за предоставяне на хуманитарен статут при спазване на указанията по приложението на материалния закон, дадени с настоящето решение.

ОТХВЪРЛЯ жалбата М. М. К., гражданин на И, срещу решение № 208/11.05.2011 г. на П. на Държавната А. за бежанците при МС, в частта, с която е отказано предоставяне

на статут на бежанец на жалбоподателя.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: